

hvis det også ved tredjebehandlingen, hvad vi meget håber, konstateres, at der er et flertal imod dette direktivforslag, eller vil regeringen blot læne sig tilbage og vente på, at direktivforslaget på et eller andet tidspunkt med EF-Domstolens præjudicielle afgørelse vil få virkning på dansk jords?

Jeg synes, det kunne være meget interessant at få blotlagt allerede her ved andenbehandlingen, hvad regeringens holdning er til det spørgsmål.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Der har været stillet mange spørgsmål og givet udtryk for mange synspunkter i det sidste partimers debat.

Hr. Kent Kirk og andre har spurgt: Er EU-lovgivningen nu også nødvendig? Der er det vigtigt at holde sig for øje, hvad dette direktivforslag tager udgangspunkt i. Det tager udgangspunkt i fællespagten om arbejdstageres grundlæggende arbejdsmæssige og sociale rettigheder, og det blev fremsat af Kommissionen den 17. marts 1992, altså for ganske mange år siden.

Jeg er lidt ked af at måtte bringe hr. Bendt Bendtsen ud af den vildfarelse, som hr. Bendt Bendtsen tilsyneladende er kommet i, nemlig at den tidligere arbejdsminister og dermed Det Konservative Folkeparti og den daværende regering slet ikke har haft nogen rigtig aktive holdninger til det her.

Det er faktisk sådan, at min forgænger, den daværende arbejdsminister, den 20. maj 1992 fik forelagt det her direktivforslag og derefter bad om, at EU's specialudvalg ændrede nogle punkter, men samtidig gav udtryk for, at vi fra dansk side indtager en generelt positiv holdning til direktivforslaget.

Jeg ved ikke, om den daværende regering har gjort brug af den samme konstruktion som den nuværende regering, nemlig at klare synspunkterne regeringspartierne imellem, før de bliver forelagt det pågældende EU-udvalg. Det kan jeg selvfølgelig ikke vide noget om, og hvis man ikke har gjort det, kan eksempelvis hr. Bertel Haarder jo ikke blive taget til indtægt for sin kollegas synspunkter dengang. Men der var rent faktisk en konservativ arbejdsminister med en positiv holdning til direktivforslaget.

Og da jeg i 1993 blev arbejdsminister, lå det faktisk sådan – og det har været sagt et par gange her fra talerstolen – at Kommissionen arbejdede på sagen og derefter fremsatte et

ændringsforslag, hvor aldersgrænsen var 15 år og at jeg som bekendt gjorde mig nogle anstrengelser for at få aldersgrænsen så langt ned, som det var muligt.

Og i den fase er det klart, at man afprøver mange synspunkter mange steder, og vi havde faktisk ganske gode muligheder for det, fordi vi rent faktisk på det tidspunkt havde EU-formandskabet og derfor også på den led kunne forsøge at afdække området med hensyn til, i hvor høj grad man kunne presse 15-års-aldersgrænsen ned. Og det lykkedes altså at få den ned på 13 år.

Så har der også været talt om, at de unge mennesker ikke må noget som helst: De må ikke plukke jordbær, de må ikke slå græs, de må ikke passe børn. Der er meget, de ikke må.

Sådan forholder det sig rent faktisk ikke, og de, der udtaler sig, er enten ikke bekendt med lovforslagets indhold eller taler imod bedre vidende, for det er jo sådan, at direktivet og forslaget kun regulerer det, hvis der er et konkret ansættelsesforhold, altså hvis der er et arbejdsgiver- og arbejdstagerforhold, og det betyder, at børn gerne må hjælpe til i familievirksomheder, at børn gerne må slå græsplænen – de må også gerne slå græsplænen hos naboen, hvis det er det, der er tale om – og at børn gerne må passe børn. Den type hjælpevirksomhed og småaktiviteter regulerer loven altså ikke; den regulerer kun forholdene, når der er tale om en konkret ansættelse.

I det videre arbejde her har vi under den almindelige, grundige procedure, som vi jo fra dansk side har omkring direktivforslag, ønsket at leve op til direktivforslagets tekst. Og jeg må sige, at jeg er uforstående over for, at Venstre og De Konservative kan indtage den holdning, som er kommet frem her i dag: at man ikke vil stemme for et EF-direktiv. Det er faktisk ikke noget, der pynter.

Det er ikke noget, der pynter på Venstre og De Konservative, og det er ikke noget, der pynter på dansk anseelse, at vi i en situation, hvor vi rent faktisk sidder i regeringskonferencer og prøver meget præcist at give udtryk for nogle holdninger – oven i købet over for lande, der ikke implementerer det i deres egen lovgivning – så ikke kan feje for egen dør. Det er rent faktisk pinagtigt, og det er specielt pinagtigt, når danske synspunkter er blevet imødekommet i det omfang, hvori danske synspunkter faktisk er blevet imødekommet.